

חיים חדשים

הוא העיף מבט חטוף בשעון הרולקס המזוהב שסגר על פרק ידו. חלפו עוד שתי שניות נוספות עד שמוחו עשה את החישוב המהיר. המסקנה הייתה מתסכלת. 'לעזאזל', הסתננו המילים מבין שיניו. 'עם הפקקים של הבוקר אין מצב שאני מגיע בזמן לפתיחת הישיבה'. הוא חטף את תיק העור השחור, מישש את כיס החליפה לודא שמפתחות הרכב והשלט שם, ובדילוג יחיד פסח על חמש המדרגות שהובילו משער הכניסה המעוצב לעבר הגינה המטופחת. אפילו שלום לא הספיק לומר לה. 'לא משנה, ניסה לנחם את עצמו. 'עדיף שתישן עוד קצת. היא צריכה את זה. מסך הברזל החשמלי של החנייה התרומם באטיות, והשברולט הכסופה, שאפילו את כיסויי הניילון לא הספיק להוריד ממושביה, החליקה בהילוך אחורי זריז לעבר הכביש.

ואז נשמע הבום.

הוא סחט את דושת הכלם עד תום והרים את העיניים בבהלה לעבר המרה לראות במה פגע. רק זה חסר לו עכשיו.

אלא שהמראה שנגלה לעיניו, על אף שלא היה מלבב במיוחד, הרגיע אותו לגמרי. 'זה שוב הוא. הרוסי הזה. העובד של הצרייה, זיהה תוך רגע. 'למה לכל הרוחות הוא לא יכול להיזהר עם הזבל שלי?'

מבטיהם הצטלבו לרגע אבל לא נפגשו. העיניים האפורות המבוהלות נתקלו במסך השחור האטם של משקפי השמש של היושב ברכב. 'אין לי זמן לשטויות האלו עכשיו. פלט בכעס לעצמו תוך כדי שהוא מצביר להילוך קדמי. ובנגיעה קלה על דושת הגז זינק קדימה מותיר אחריו רק ענן עשן שחור. לפני שנעלם מעבר לעיקול הספיק עוד לקלוט במרה את האיש המבוגר מתכופף ומרים את פח הפלסטיק השחור הגדול שנסדק לגמרי, ואת השובל הארוך של הזבל. פרי האיסוף של ארבעים הדקות האחרונות, מפוזר לאורך הרחוב כולו.

עזוב, אבא. אין לכם מה לחפש שם, ניקרו המילים במוחו כמו זבוב טורדני. 'אתם עוזבים הכול, למען... כלום. קרא לעברם ברגע הפרידה בשדה התעופה. חמש שנים ארוכות וקשות חלפו מאז בחרו לעשות את הצעד הזה. לנטוש את כל מה שהיה להם בארץ מולדתם ולעזוב לטובת מקום לא נודע. ומאז, לא היה להם רגע של מנוחה. אלא שבאופן פאראדוקסלי דווקא הן הזה, הוא שדחף אותם לעשות את הדבר שבני רבים ממכריהם היה מטורף לגמרי. זה לא שהם היו אנשים דתיים או משהו כזה. ממש לא. אבל הרגע בו הוא נכנס הביתה והודיע להם בחגיגות שהוא הולך להתחתן אותה, גרם להם זעזוע פנימי בעוצמה שלא הייתה מובנת אפילו להם. אחרי מותה החטוף של אחותו התאומה, ילדה מתוקה בת שש שנקטפה בתאונת דרכים פתאומית, נותר להם רק הוא. בן יחיד. יפה, מוכשר, אהוב עד כלות. את כל חייהם נתנו בשבילו. ודווקא הוא הולך להפנות עורף לעמם ולהתחתן עם... גויה? באותו רגע הבשילה בהם ההחלטה. הם לא נשארים יותר בארץ הזו. הם חייבים להתחבר בחזרה אל השרשים. להשיב לעצמם משהו שאולי מעולם לא היה להם.

כשהגישו למוצצת בית החולים את בקשת ההתפטרות שלו, היו משוכנעים כולם שפשוט קיבל הצעה משתלמת יותר. אחרי הכול, איזה אדם שפוי יעזוב את ההצלחה והמוניטין של תפקיד סגן מנהל בית החולים הגדול ביותר בלנינגרד, עיר שמספר תושביה עולה על שישה מיליון. אם לא למען משרה מינייה ומכובדת יותר. גם אשתו הקריבה לא מעט. קריירה מרשימה כמרצה בכירה באקדמיה למוסיקה, ונגנית בחסד עליון שהופיעה לא פעם עם הפילהרמונית של הציר בקונצרטים לעיני עשרות אלפים.

אלא שכגודל הציפייה כך מרה הייתה האכזבה. הוא היה בטוח שרופא מוכשר ובעל ניסיון כמוהו ימצא מהר מאוד עבודה ראויה בארץ החדשה. אך המציאות הייתה אכזרית וזקרת עד אימה. לקח לו כמעט שלוש שנים ארוכות ומתסכלות להגיע למסקנה שאם הוא הוציא להביא אוכל הביתה ולשלם את שכר הדירה הגבוה הוא ייאליץ לוותר על כבודו ולחפש עבודה... אחרת. לא משנה מה. העיקר לעשות משהו עם עצמו. ולא שמזלה של אשתו היה טוב יותר. היא, הנגנית המוכשרת, המרצה המכובדת, נאלצה לעסוק שעות ארוכות מדי יום בלכתה את רגליה בין שיטורים פרטיים לילדים שגילם אינו עולה על שלוש עשרה, תמורת סכומים מעליבים. לפעמים, בעיקר בשעות השקטות של הלילה, עלו בהם הרהורי כפירה על המהפך שעשו בחייהם בגיל כה מבוגר. אך הם התאמצו לנשוף שפתיים. להמשיך הלאה ולקוות שההמשך יהיה טוב יותר.

היא התעוררה עם הרגשה מוזרה. תחושות של בחילה צפו ועלו בה וגלים של חום שטפו את כל גופה. המיטה שלידיה כבר הייתה ריקה ממזמן. 'אני חייבת קצת אוויר', חשבה לעצמה, ובכבודות איטיות ניסתה להתרומם. זה לא היה פשוט עם הבטן הענקית הזו. כבר חמישה חודשים היא בשמירת הריון קפדנית. כמעט ולא זזה מהבית. נמנעת מכל מאמץ פיזי, כפי שהוהיר אותה הרופא.

הפעם אסור להם לפספס. אחת עשרה שנים הם כבר מחכים לילד הזה. כמה טיפולים וכמה ייסורים עברו בדרך. שלא לדבר על שני הריונות הנפל ממש ברגע האחרון. עכשיו כבר רואים את האור בקצה מנהרת הדמעות וכאבי הלב. שבועיים בלבד נותרו לרגע הנכסף של הלידה. במשך חודשים היא הייתה מבלה שעות בחלומות מתוקים על האוצר הקטנטן שתאחו עוד מעט בזרועותיה. ליד מיטתה הייתה ערימה גבוהה של קטלוגים של בגדי ילדים ועגלות שנהנתה לעלצל בהם, מנסה לדמין בהנאה איך ייראה בהם הילד. התינוק שלה!

היא עמדה בסלון שטוף השמש, משקיפה לעבר הגינה הפורחת. היא ידעה שבשלב כזה של ההיריון לא עוברת שעה מבלי שהאם תרגיש את תנועות העובר בבטנה, אלא שמשום מה הבוקר הוא היה שקט לגמרי. ואז פתאום זה הגיע.

כאב חד מסוג שלא הכירה עד היום, מפלח את בטנה וחודר בחדות לאורך גווה. היא הרגישה מסוחררת ונאחזה בקושי בשולחן הסלון, מתאמצת לא ליפול.
'משהו לא בסדר', התבהרה התובנה המאיימת במוחה מבעד לענני הכאב, 'אני חייבת להגיע דחוף לחדר מיון'. היא חטפה את מפתחות הרכב ואת הטלפון הנייד וגררה את עצמה לעבר דלת הכניסה, תוך כדי שהיא מחייגת לבעלה. צליל ראשון, צליל שני... צליל רביעי.
אין תשובה.
היא נכנסה לרכב והתניעה ושלחה לו הודעה כתובה.
קצרה.
מתחננת.

'בבקשה תענה לי עכשיו. דחוף!!!!'

שיבת הדיירקטוריון התנהלה בעצלתיים. פרטיהם של ארבעת המועמדים לאיש את תפקיד מנהל בית החולים עברו בין חמשת היושבים סביב השולחן העגול. שלושה חודשים חלפו מאז פרישתו לגמלאות של המנהל הקודם, וטרם נמצא מי שייכנס לנעליו הגדולות. הישיבה התארכה אך גם הפעם אף אחד מהמועמדים לא נראה להם במיוחד. פעמיים הרגיש את הרטט בכיסו אך התעלם ממנו. הוא היה שקוע כולו בניהול הישיבה ובחינת הנתונים. ואז, ללא סיבה מיוחדת, הציץ לרגע במסך המכשיר השחור שבכיסו ופניו שינו בפתאומיות את צבעם. הכיסא נפל לאחור כשזינק ממקומו בבהלה. זורק אחריו בחופזה "אשתי... דחוף... קרה משהו...". הוא ויתר על המצליל ושעט במורד המדרגות בפראות, כמעט דורס שני עובדי ניקיון שנקרו בדרכו. כבר הספיק לחצות את הרמזור הראשון באדום, כשנשמע לרוחה לשמוע את קולה הרועד בטלפון. היא ניסתה להסביר לו מה קורה ואיפה היא נמצאת אבל הקו היה חלש וקטנוני. הוא ניסה לצעוק לה בחזרה "את מסוגלת בכלל לנהוג?! להזמין לך אמבולנס?!", אבל כל ששמע בתגובה היה את הצעקה שלה ושבריר שנייה אחריה קול נפץ של התרסקות.
הקו ניתק.

עיניו של המוקדן סקרו במהירות את מסך המחשב שמולו, אך התברר לו שכמעט כולם תפוסים. שתי הניידות לטיפול נמרץ היו עסוקות בתאונת דרכים מרובת נפגעים, וכל הלבנים היו מפורזים במקרים שונים ברחבי העיר. נותרה רק אפשרות אחת. 'זה מה יש', מלמל לעצמו, 'הוא יצטרך להסתדר', ורכן לעבר המיקרופון. 'צוות 12 לאמבולנס', נשמעה הריזה ברחבי התחנה.
הוא שלא לרכב הלבן בהתרגשות ולקח את מכשיר הקטר לידו. רק אתמול סיים את קורס נהגי האמבולנס, וזו לו טבילת האש הראשונה. מעניין מה יפילו עליו עכשיו, הרהר בסקרנות מהולה בדאגת מה, והשיב בציפיה "12 שומע". ההגעה ליעד הייתה החלק הפשוט. לא הייתה הרבה תנועה ותוך חמש דקות חצה את חצי העיר באורות מהבהבים וסירנה. לא היה קשה לזהות את המקום. חבורה של עובדי אורח סקרנים עסתה על הרכב, שחציו הימני היה מרוטש על גדר האבנים שבצד הדרך. הוא פילס לעצמו דרך בין האנשים סוחב איתו את תיק ההיחייאה וארגז התרופות. האישה הרהר שנגלתה לעיני הייתה שרועה לאורך שני מושבי הרכב הקדמיים כשהיא במצוקה נשימתית וזועקת בהיסטריה. המושבים היו מוכתמים בדם מהול בנוזלים אחרים.
רק שלא תהיה לי פה לידה עכשיו, הרהר בדאגה, מנסה לארגן את מחשבותיו ולהתעלם משלל הצעות ששיגרו לעברו עדר המתקבלים שמאחוריו. אלא שדי מהר חש שההיסטריה הכללית מדביקה גם אותו. הוא קפץ מדבר לדבר, מתאמץ להזכר מה צריך להיות הצעד הבא, כשהוא מנסה ללא הצלחה כבר בפעם הרביעית לתקוע את מחט העירוי בזרועה של האישה.
כשפתאום היא התחילה לצעוק "הוא יוצא, הוא יוצא!" הוא חשב שהוא הולך לפרוץ בכבי. 'מה לעזאזל עושים עכשיו?! לפתע הרגיש יד מונחת על כתפו, וקול סמכותי במבטא רוסי אמר לו רק מילה אחת.

"זו".

עוד שעתיים נשאר לו לסיום המשמרת. הוא נאנח וניגב את מצחו המיוזע, גורף עוד כמה עלים יבשים וצטופות חטיפים שהשליכו ילדים אל תוך כף המתכת הגדולה. הוא המשיך להתקדם במעלה הרחוב, כששם לב להתגודדות האנשים הצועקים ולאורות האדומים המהבהבים של הרכב הלבן שחנה לידם. הוא כבר נתקל באירועים מן הסוג הזה אבל הפעם הייתה לו תחושה שמשוה פה שונה. ככל שהתקדם לעבר המוקד הרועש, גורר אחריו את הפח השחור הכמעט מלא, ליבו האיץ את דופקו. כשהגיע הספיק לו מבט מהיר אחד להבין שהעניינים פה יצאו לגמרי מכלל שליטה. בביטחון ובסמכות שיש רק לסגן מנהל בית החולים הגדול ביותר בלינינגרד, עיר שמספר תושביה עולה על שישה מיליון, שכח פתאום שהוא בסך הכול מנקה רחובות מטעם העירייה. הוא חלץ מעליו את כפפות הבד העבות והמטונפות, והזיז מעל האישה הרהר השוכבת את האיש הצעיר. ממראה פניו של האחרון נדמה היה שצוד שנייה שגם הוא מצטרף אליה. "כפפות בבקשה", אמר בקול שהדליק בתוכו ניצוץ ישן, ובהתרגשות שהזכירה לו את ניתוח הלב הראשון שביצע, השחיל בניסיון הראשון את העירוי לזרועה של האישה שעמדה על סף צילפון.
זו לא הייתה לידה רגילה.
היולדת הייתה פצועה ואיבדה נוזלים, והתינוק, שראשו כבר התחיל לבצבץ החוצה, היה כחול לגמרי. הוא ניגש מייד למלאכה והשחיל את זרתו לצד צווארו של התינוק, מסיר מעליו את חבל הטבור שחנק אותו.
הוא הצמיד את אוזנו לפיו הזעיר של הייצור הקטן.

לא נשמ. הוא משך אליו את תיק ההחייאה ושיגר פקודה לאיש הצעיר שעמד לידו: "ארגז התרופות. בבקשה".

הוא נסע כמו מטורף. מחשבות אימות התרוצצו במוחו. עפות מצד לצד, כאילו מתנפצות על דופנות ראשו. שעמד להתפוצץ. 'לא הייתי צריך להשאיר אותה לבד', 'שרק לא יקרה שוב'. לא נוכל לעמוד בזה בפעם השלישית...! 'אם משהו רע יקרה לה זה יהיה הסוף שלי'. חלפו הדמויות במוחו, כל אחד גרוע מקודמו. כשהגיע בסופו של דבר אחרי שלושים וחמש הדקות הארוכות בחייו לאזור מגוריהם, לא מצא דבר מלבד הרכב שלה, מרוסק בצד הדרך. איפה היא? לא לקחו אותה? והתינוק? הוא חי? הוא הסתכל מצד לצד זועק למענה, אלא שלא ידע מי יעזור לו. לפתע זיהה דמות מוכרת במעלה הרחוב. לקחו עוד חמש עשרה שניות עד שמבטיהם הצטלבו. שוב. הוא הרים את משקפי השמש והעיניים הירוקות המבוהלות פגשו בעיניים אפורות שברק של שמחה מתנוצץ בהן. "הכול בסדר. סע לבית החולים", הוא שמע קול מרגיע. הוא לא המתין ליותר מזה וטס קדימה. בכניסה לחדר המיון עצר אותו רופא שזיהה מי הוא וקרא לו לבוא אחריו. "מה המצב, דוקטור?" הוא אחז בכתפיו כמעט מנער אותו. "אשתך היא חיה? והתינוק? דבר אלי, מה קורה". הגבר בן השלושים ותשע, זה שאמרו עליו שזרם לו קרח בורידים, איש העסקים הקשוח ומנהל הדירקטוריון שמאות עבדו תחתיו, נראה עכשיו כמו ילד קטן, מבוהל, חלש וחסר אונים. הרופא הוביל אותו אל תוככי המחלקה ולקח אותו אל המיטה הקטנה שבה שכב ייצור זעיר, ורדרד ומתוק, ישן בשלווה.

הבן שלו...

"ואשתך? קולו נשנק. "אל תדאג, היא תהיה בסדר גמור". דמותו של האיש בחלוק הלבן היטשטשה מבעד למסך הדמעות שהציף את עיניו. "איך אני יכול להודות לך דוקטור?" שאל, "אני חייב לך את... הכול". "לא לי", הייתה התשובה. "למישהו אחר".

השמש כבר שקעה ויום העבודה הארוך הסתיים בסופו של דבר. הוא החזיר את הצויד למקומו ויצא מבנין המוצצה אל תוך חשכת הלילה הקרירה. כמו תמיד חלפה במוחו ההתלבטות הרגילה - באוטובוס או ברגל? כמו תמיד, סגר את מוצלו, יישר את כובעו, והתחיל בצעידה של שלושים הדקות לכיוון הבית. 'חמש וחצי שקל, איך אומרים פה בישראל' הרחרר לעצמו, 'זה לא הולך ברגל... זה היה נשמע לו מצחיק משום מה אבל היה ציף מדי בשביל זה'. הוא הספיק לצעוד פחות מדקה כשרכב כסוף שכיסי נילון עוד עטפו את מושביו עצר לידו. ואז, בפעם השלישית, עיניהם הצטלבו. הוא ראה ברק מיוחד שנצץ בעיניים הלחות של הנהג שהזמין אותו בקול רך. בצליל שכבר לא נשמע מפיו הרכבה זמן; 'עלה, בבקשה, דוקטור. אולי תקדיש לי כמה דקות עד שנגיע לבית שלך. רציתי לעניין אותך באיזו הצעת עבודה...'

(פרסם לראשונה בעלון "עולם קטן")

אהובתי!

שמנכה לשים לב לנל האנשים שמסביבו.

**שלא נשנכה לכבד כל אדם "באשר הוא אדם" ולהתייחס אליו בצורה ראויה.
שנאהב כל יהודי ויהודי ונראה את מעלותיו, את אישיותו ואת פנימיותו
מאחורי התחפושות (בגדי העבודה במקרה שלנו...) ובלי לתת לחיצוניות שלו
להשפיע עלינו...**

סומכות עלינו ויודעות שאתן מסוגלות!!